

ikke er sket, maa vi hævde vor grundlovmæssige Ret til at besidde vore Ejendomme og Ejendomsrettigheder ubeskaarne, og vi foreslaa derfor, som anført, at det foreliggende Lovforslags § 6 omskrives til at lyde som § 3 i Lov af 5. April 1888.

Naar vi stille dette Forslag, saa er dermed sagt, at vi hævde Ejendomsretten baade reelt og formelt, men der er ikke samtidig sagt, at vi ikke kunne tænke os dette lovlige Krav fyldestgjort under anden Form. For os gælder det først om Realiteten, og Formen kommer i anden Række. Vi have saaledes intet imod, at den Tilladelse, der i den bestaaende Fiskerilovs § 3, 2det Punktum, er given andre til Fiskeri, ogsaa med fritstaaende Aalruser, at den fastsættes nøjere ved bestemte Afstande; men vi maa hævde — i Overensstemmelse med Loven —, at Afstandene maa være saaledes fastsatte, at Kystejernes eller Aalestadeejernes Fiskeri ikke skades derved. Her bliver der Tale om et Skøn — det er indrømmet; men dette Skøn kan aldrig resultere i Afstandsbestemmelser som de, der ere fastsatte i det foreliggende Lovforslag, ej heller i de, der ere foreslaaede af Saltvandsfiskerikommissionen af 6. Maj 1902, og endelig ej heller i Forslaget af Aalegaardskommissionen af 21. Oktober 1897 —, naar det holdes fast, at Ejendomsretten ikke maa krænkes.

Naar der er Tale om Forslag fra de tvende ovennævnte Kommissioner, da bør det fremhæves som en Mærkelighed, at der i Kommissionen af 1897 kun var en eneste Repræsentant for Landets Kyst- og Aalestadeejere og i Kommissionen af 1902 slet ingen. Det turde maaske derfor være tilladt at udtale, at det ikke skønnes, der har været vist Omsorg for at faa interesserede Repræsentanter for denne specielle Ejendomsret med i et rimeligt Antal. Det er derfor ikke til at undres over, at Resultaterne ere, som de ere. Det er os bekendt, at Aalegaardskommissionens Forslag kom i Stand ved et Kompromis. Dette er for længe siden forladt af Folketingets Repræsentanter i nævnte Kommission, og set fra Kystejernes og Aalestadeejernes Standpunkt har det altid været meget utilfredsstillende paa enkelte af de vigtigste Punkter; men det skal dog indrømmes, at det i andre Punkter efter vor Mening er antageligt.

Da den omhandlede Sag er af meget stor Betydning for vor Forenings Medlemmer — for enkelte Medlemmers Vedkommende er den endog et Eksistensspørgsmaal, og da vi som tidligere anført ikke særlig se paa Formen, men derimod paa Sagens Realitet, saa tillade vi os med den Mulighed for Øje, at vort første Forslag ikke skulde vinde det meget ærede Udvalgs Tilslutning, endvidere at fremkomme med nedenstaaende Ændringsforslag, hvorefter § 6 da affattes saaledes:

„Retten til Fiskeri med Aalegaarde tilkommer udelukkende Ejerne af Kysten, enhver ud for sin Grund, for saa vidt ikke andre ifølge særlig Adkomst maatte have erhvervet en Ret, som er til Hinder derfor.

Ved Aalegaard forstås i denne Lov et til Aalefangst bestemt Redskab, som bestaar af en eller flere Ruser i Forbindelse med en fra Land udsat Rad (Risgærde, Garn, Tremmeværk eller lignende), bestemt til at lede Aalene ind i Ruserne.

Den til Fiskeri berettigede maa, saa vidt hans Ret til Kysten strækker sig, anbringe saa mange Aalegaarde, som han finder tjenligt, og føre dem saa langt ud i Søen, som han er i Stand til at nedramme sine Pæle, dog ikke uden særlig Adkomst længere end Halvvejen til modsat Kyst og saaledes, at han ikke hindrer Sejladsen i Farvandet.

For saa vidt der ikke paa enkelte Steder findes anden og gyldig Regel derom, gælde følgende Bestemmelse om Grænserne mellem Aalegaardsfiskeriet og andres Fiskeri af Vandreaal.

Paa Fangesiden af Aalegaarde maa der i hele disses Længde ikke drives noget Fiskeri med noget til Fangst af Vandreaal tjenligt Redskab nærmere Aalegaarden end 250 Favne.

Udfør Aalegaarden maa saadanne Redskaber ikke udsættes nærmere det ifølge det foregaaende fredede Areal end 50 Favne.

Naar saadanne Redskaber udsættes, skulle de derhos anbringes i lige Linie med Aalegaardens Forlængelse og altsaa i samme Kompasretning som den samt med Fangeaabningen vendt mod Land.

Hvor en Kystejers har sin Kyststrækning, helt eller delvis, saaledes besat med Aalegaarde, at den gennemsnitlige Afstand mellem dem ikke er over 300 Favne, og Afstanden mellem to Aalegaarde intet Sted er over 600 Favne, gælder endvidere for den saaledes besatte Kyststrækning den Regel, at intet Fiskeri med noget til Fangst